

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**D. D. Emanuelis Gonzalez Tellez, In Inclyta Salmanticensi
Academia Collegii Majoris Conchensis Alumni, &
antiquioris vespertinæ Sacrorum Canonum Cathedræ
propriarii Interpretis; in Pinciano Sanctæ ...**

Additis Notis uberioribus ab Historia, & Chorographia

Complectens Librum Qvintum

González Téllez, Emanuel

Francofurti Ad Moenum, 1690

Caput XL. Idem a Senoniensi Archiepiscopo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74544](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74544)

is articulo, exequi non potuit quod intendit: juramento tamen promiserat, quod nostris staret super excessu sæpedito mandatis. Unde nobis dicta mulier supplicavit, ut cum illum non religionis contemptus, sed necessitatis articulus impedi- rit, quominus ad Sedem accesserit Apostolicam absolvendus, super absolutione, ac sepultura ipsius dignaremur misericorditer providere. Quia vero, sicut in contumacia persistentibus rigidos esse nos convenit; sic humilitatis ad pœnitentiam negare gratiam Ecclesiæ non debemus: discretioni vestræ per Apostolica scripta mandamus, quate-

nus si prædictus S. dum adhuc viveret, satisfactio- nem condignam promisit, vel sufficiens de satis- factione mandatum, & aliàs manifesta in eo pœ- nitentiæ indicia præcesserunt, cum Psalmo pœni- tentiali, oratione Dominica, & aliis consuetis, de- functo absolutionis beneficium impendatis, tradi- facientes corpus ejusdem ecclesiasticæ sepulturæ, dummodo contra terræ consuetudinem ex hoc grave non debeat scandalum generari. Quod si non omnes, &c. Duo vestræ, &c. Vos denique filii Abbates, &c. Datum Lateran. III. Idus Maii, Pont. nostri anno xvi.]

CAPUT XXXIX.

Idem ^a *Assinatis* Episcopo.

Sicut nobis tuis literis intimasti, cum aliquos tuæ diœc. clericos, vel laicos culpis suis exigentibus excommunicationi supponis, ipsi postmodum ad te nullâ satisfactio- ne præmissâ sine testimonialibus literis redeuntes, dicunt se absolutionis beneficium recepisse, quibus si credi debeat in hac parte, per nos instrui suppliciter postulasti, cum propter causam hujusmodi, sicut dicis, tuæ sententiæ à subditis contemnuntur. No- lentes igitur hominum malitiis indulgeri, f. t. t. respondemus, quod nisi excommuni- cati à te super absolutione sua ^b literas, vel illius, cui vices nostras in hac parte com- missimus, reportarint, aut alio modo legitimè de illorum absolutione tibi constiterit, tu de eorum absolutione fide non habitâ, ipsos pro excommunicatis, ut prius habeas, & facias evitari. Datum Later. 2. idus Aug.

NOTÆ.

Ughellius tom. 2. Ital. sacra. fol. 540. Sed legendum est ut in margine emendatur, *Assinatis*, seu *Assi- liensi*, de qua Ecclesiâ nonnulla adduxi in cap. 16. de offic. Ordin.

^b *Literas*.) Veras, & non per obreptionem impetratas, ut probavi in cap. super eo, de cohabit. cleric.

I. ^a *Assinatis*.] Ita legitur in tertia collectione, sub hoc tit. cap. 13, & in epistolis Innoc. III. lib. 2. epist. 157. ex quo registro textum hunc resti- tuo. In præsentis scribit Innocentius Vidoni Episcopo Assisienti, de quo & de ipsa Ecclesiâ agit

CAPUT XL.

Idem ^a *Senonensi* Archiepiscopo.

PER tuas nobis literas intimasti, quod cum ven. f. n. ^b Altissiodoren. Episcopus in Altissiodorensem Archipresbyterum excommunicationis sententiam promulgasset, Archipresbyter se tuo conspectui præsentavit, & quod staret mandato Ecclesiæ sufficientem obtulit cautionem, petens humiliter, ut ei absolutionis beneficium exhiberes: tu verò volens Episcopo mem. deferre, ipsum sæpius monuisti ut absol- veret Archipresbyterum memoratum: sed quia monitis non parebat, excommunica- tum absolvere curavisti, quem Episcopus pro absoluto non habet, utpotè qui proponit, quod ad te illius absolutio non spectabat. Unde quæris, quid in similibus sit a- gendum? videtur enim aliquibus, quod cum ad Metropolitanum per appellationem quæstio non defertur, excommunicatus autem vocem non ^c habeat appellandi, ut- pote ab Ecclesiâ separatus, sive appellaverit, sive non, Metropolitanus ei non debet absolutionis beneficium exhibere. Verum ex verbis cujusdam epistolæ, quam di- cunt Scholastici ^d decretalem, & à bonæ memoriæ Alex. Pap. prædecessore emanasse proponunt, habetur, quod si ante appellationem in aliquem excommunicationis sen- tentia fuerit promulgata, Metropolitanus ante litis ingressum, ab eo juramento recepto, secundum Ecclesiæ consuetudinem debet ipsum absolvere, nisi voluerit Episcopo diœces. deferre, ipsumque ad eum remittere absolvendum: ubi etiam consequenter inferitur, quid quia excommunicati audiendi non sunt prius, quam fuerint absoluti, nec sunt ad illos, à quibus appellaverant, remittendi. In ^e Sardicensi autem Concilio re- peritur, ut is, qui ab Episcopo est abjectus, finitimos Episcopos interpellat, & causa ejus

D. D. Gonzal. in Decretal. Tom. V.

Ecc

audiatur,

audiatur, & diligentius pertractetur. Episcopus autem, qui iuste vel iniuste abiecit, eundem patienter accipiat, ut discutiat negotium, quatenus vel probetur ejus a pluribus sententia, vel etiam emendetur: prius tamen, quam omnia diligenter, ac fideliter examinata fuerint, nullus ante cognitionem communioni eum sociare presumat, qui fuerat communionem privatus. Nos igitur credimus distinguendum, utrum proponat, se post appellationem legitime interpositam excommunicatione notatum, vel in forma excommunicationis intolerabilem errorem fuisse patenter expressum; in quibus casibus ad probationem eorum, etiamsi absolutionem non petat, debet admitti: sed donec de ipsis constiterit, in aliis evitari, quamquam Ap. Sed. etiam tales consueverit absolvere ad cautelam. Verum in aliis, nisi gratiam absolutionis imploret, non debet audiri, ne sententiam ecclesiasticam contemnere videatur, & propter hoc amplius in suo contemptu ligetur. Quod si beneficium absolutionis humiliter postulaverit, Metropolitanus eum debet absolvi, nisi suo duxerit suffraganeo deferendum. Cui tamen si suffraganeus absolutionis beneficium juxta formam Ecclesie noluerit exhibere, ipse nihilominus ipsum absolvat, cautione recepta, quod suo debeat parere mandato, ac deinde causam audiat; & quod canonicum fuerit, iustitia mediante decernat. Quod si forsitan Episcopus subditum suum propter manifestum excommunicasset excessum, Metropolitanus non debet ipsum absolvi, nisi suffraganeus requisitus malitiose sibi absolutionis beneficium denegaret.

NOTÆ.

^a *Senonensi.*] Ita etiam legitur in tertia collectione, sub hoc tit. cap. 14. De Senonensi Metropoli jam nonnulla adduxi in cap. 6. de consuet. c. 1. de postulat. Pralar.

^b *Alisidorensi.*) Qui est Suffraganeus Archiepiscopus, de cujus diocesi nonnulla adduxi in cap. 14. de prescript.

^c *Non habeat appellandi.*) Quod diversum est quando excommunicatus appellare intendit in alia causa, quam in ea, pro qua fuit excommunicatus, ut probat Balboa in cap. dilecti 10. de except.

^d *Decretalem.*] Relatum in cap. questum, de offic. ordin.

^e *Sardicense.*) Canon. 17. relato in cap. si forte 11. quest. 3.

COMMENTARIUM.

I. **E**X hoc textu sequens communiter venit: disputanda assertio: Archiepiscopus potest absolvi subditum suffraganei sui ad eum appellan- tem, non alias. Probat eam textus in cap. Romana, cap. venerabilibus, hoc tit. in 6. cap. Romana, de penis, eodem libr. cap. 1. de foro compet. eodem libr. cap. pastoralis, cap. duo, de offic. ordin. cap. servetur 11. qu. 3. Faciunt textus in cap. conquisitus, cum aliis, 9. qu. 2. Concilium Sardic. canon. 13. Nicæn. can. 3. Illiberit. canon. 53. Calearaugust. can. 5. Frisingen. anno 1440. habitum canon. 25. & alii sacri canones, quos refert Anton. August. in epitom. libr. 37. tit. 82. Petrus Gregorius libr. 4. partit. tit. 16. cap. 7. Casar de Eccles. Hierarch. disput. 5. §. 2. Filescus in cap. ad reprimendam 8. de Offic. ordin. Morinus lib. 2. exercit. cap. 28. Barbosa de potestat. Episc. alleg. 126. per totum. Martha de iurisdic. 3. part. cap. 12. §. 14. Balboa in cap. 1. de foro compet. Altessera in presenti.

2. **I**mpugnatur tradita assertio. Sed hæc assertio difficilis redditur sequenti juris consideratione; nam Archiepiscopus totius provincie sue moderator est, & iudex ordinarius, c. in apibus 7. quest. 1. adeo ut omnes clerici proponere possint omnes querelas coram ipso, cap. quia cognovimus 10. quest. 3. unde totius Metropolis curam, & sollicitudinem ad Archiepiscopum

pertinere, docetur in cap. per singulas, 9. quest. 3. Igitur si iudex ordinarius est, poterit absolvi subditos suffraganeorum ab eis excommunicatos. Difficilis est etiam præfens assertio dum in ea docetur, Archiepiscopum, ad quem appellatio interposita est, posse excommunicatos absolvi; nam excommunicatio ab homine prolata ab ipso debet relaxari, cap. nuper, hoc tit. probavi late in cap. 8. de offic. Ordin. & in eo loco, ubi quis a communione exclusus est, illi reconciliari debet. Concilium Arelat. 1. Can. 16. Ergo Archiepiscopus, qui sententiam excommunicationis non protulit, non potest eam relaxare. Accedit, nam juxta veterem Ecclesie disciplinam desideratur, ut in ea Ecclesia, ubi quis ab Episcopo ejectus fuit, ibi reconcilietur, & iterum admittatur. Concilium Sardic. Can. 16. ergo cum Episcopus a propria Ecclesia subditum eiecit, non potest Archiepiscopus eum in sua Ecclesia reconciliare, & recipere.

3. **A**d huc tamen defendenda est præfens assertio, De ab- pro cuius expositione sciendum est, in præfenti casu novum jus statui circa absolutionem excommunicato impertendam a superiore illius, qui excommunicationem protulit; nam juxta veteres Ecclesie canones nulli concedebatur absolutio ante litem in Synodo, vel coram superiore iudicatum. Concil. Nicæn. can. 5. ibi: De his qui a communione segregati sunt, sive clericorum, sive laicorum sint ordinis, ab Episcopis, qui sunt in unaquaque provincia, valeat sententia secundum canonem, qui pronuntiat eos, qui ab aliis ejecti sunt, non esse ab aliis admittendos. Examinetur autem nunquid, vel simulate, vel contentione, vel aliqua ejusmodi Episcopi acerbitate à congregatione pulsati sint. Antiochenum can. 12. Si quis a proprio Episcopo fuit excommunicatus, ne prius ab aliis suscipiatur, quam fuerit à proprio Episcopo susceptus, vel saltem Synodo accedens se defenderit, & persuasus à Synodo aliam sententiam retulerit. Idem autem decretum ad- versus laicos, presbyteros, & diaconos. Et qui sunt in Cleri catalogo observentur. Sardicense can. 17. ibi: Tamen prius quam omnia diligenter, & fideliter examinentur, eum qui fuerit à communione separatus, ante cognitionem nullus debet presumere, ut communioni societ. Citatur à Grat. in c. Episc. 11. q. 3. Sed in præ- senti

fenti Innocentius III. circa hanc absolutionem duplicem considerat excommunicationem; vel enim est manifestè iusta, vel manifestè iniusta, vel dubia, vel præterditur nulla. Si sententia est manifestè iusta, ut lata propter manifestum excessum, Archiepiscopus per appellationem aditus excommunicatum, nisi facti illumponeat, & satisfaciatur, absolvere nequit. Si manifestè iniusta sit, quia post appellationem, vel cum errore intolerabili sit prolata, mox excommunicatus erit absolvendus. Si dubia est, quod accidit, ut præterditur, plerumque antequam absolutionem reus imploret, defensionis locus ei negatur: quæ absolutio ante causæ cognitionem ad cautelam, & sub conditione ei concedi debet, præstita cautione de parendo mandatis Ecclesiæ. Si tandem sententiam nullam esse excommunicatus conqueratur, licet illi aut absolutionem petere, aut eam non petita causam nullitatis agere: si petat absolutionem ad cautelam, illi concedenda est; si non petat, sed sententiam nullam esse probaturum profiteatur, illi causam hanc prosequi licet, in aliis autem minimè audietur. Unde apparet ante cognitionem novo iure ferè semper absolutionem excommunicato appellanti esse concedendam: quod etiam cavetur in cap. sacro, §. caveant, hoc tit. cap. venerabilibus, §. sanè hoc tit. in 6. diligentius tamen antiquos canones perscrutanti, hoc absolutionis genus non omnino inutilitatum constabit: ab eo enim propè abest absolutio à Domino Antiocheno Patriarcha quibusdam presbyteris concessa, quæ refertur actione 10. Concilii Chalcedon. inter acta Concilii Berit. ibi: *Propter festivitatem illos ab excommunicatione absolutis; sub ea tamen definitione, ut Antiochia non excederent, donec sententiam causâ perciperet: si autem exirent antiquam sinem causâ perciperet, majori pœna essent damnationis obnoxii.* Facit textus ad idem in can. 3. Concilii Agath. in illis verbis: *Episcopi si sacerdotali moderatione postpositâ innocentes, aut minimis causis culpabiles excommunicare præsumserint, aut ad gratiam se finantes recipere fortasse noluerint, à vicinis Episcopis cuiuslibet provincie literis moneantur; si parère noluerint, communio illis usque ad tempus Synodi à reliquis Episcopis non denegetur, ne forte propter excommunicatoris peccatum excommunicati longo tempore morte præveniuntur.* Et si sententia evidenter iniqua erat, etiam iuxta antiquos canones, nec excommunicatus, nec alii illi deferebant, cap. cui illata 11. quæst. 3. Concil. Sardin. can. 17. *Si quis Episcopus vim passus iniuste eiectionis sit, vel propter scientiam, vel propter catholica Ecclesiæ confessionem, &c. effugiens periculum innocens execrationi subiectus in aliam urbem venerit, ne prohibeatur illic tamdiu agere, donec revertatur, vel à facta sibi injuria possit liberationem invenire. Durum enim est, atque adeo gravissimum, eum qui iniustam eiectionem passus est, à nobis non suscipi.*

4. Traditur ratio præsentis assertionis ex eo provenit, nam cum excommunicatus ab uno Prælato, ab alio suscipi non debeat, ut latè probavi in cap. 8. de offic. ordin. ut ita servetur cuique sua iurisdicctio illibata, & ab eo quisque communionem accipiat, à quo privatus fuerat, cap. servetur 11. quæst. 3. & Archiepiscopus nullam habeat iurisdictionem in subditos suffraganeorum, nisi in casibus relatis in cap. pastoralis, de offic. ordin. ideo excommunicatos à propriis suffraganeis Archiepiscopus absolvere nequit, quia

D. D. Gonzal. in Decretal. Tom. V.

excommunicatus absolvi debet à proprio iudice, cap. cum ad Ecclesiarum, de offic. Ordin. Si autem ipse excommunicatus à proprio Episcopo ad Archiepiscopum appellaverit, quia in hac secunda instantia Archiepiscopus iurisdictionem in subditos suffraganeorum exercet, rectè poterit excommunicatum à suffraganeo absolvere causâ cognitâ, iuxta distinctionem supra relata, etiam si absolutio talis censura Pontifici esset reservata. Marini lib. 1. resol. cap. 17.

Nec obstat dubitandi ratio supra expensa, nam licet Archiepiscopus sit iudex ordinarius in tota sua provincia, id tamen procedit in rebus pertinentibus ad generale provincie regimen, & ut ad illum appellari valeat, non verò respectu subditorum suffraganeorum, cap. scitote 6. quæst. 3. cap. peregrina 3. quæst. 6. Unde subditos suffraganei sui in prima instantia iudicare nequit, dist. cap. duo: & quia qui potest aliquem ordinare, potest & eum iudicare, cap. nullus, de parochiis; & quia Archiepiscopus non potest subditos suffraganeorum iudicare, ideo nec ad ordines promovere valet, cap. 1. de offic. ordin. in 6. Nec obstat difficultas alia, nam procedit quando à sententia excommunicationis appellatum non est, quia tunc ab eodem iudice debet quis absolvi, à quo excommunicatus fuit, iuxta tradita in dist. cap. 8. de offic. ordin. at verò cum appellatum est, quia per appellationem causâ devolutâ ad superiorem ipse plenam iurisdictionem habet, ideo tunc excommunicatum à suffraganeo absolvere valet.

Sed supra traditis obstat videtur textus in cap. ad reprimendam 8. de offic. Ordin. ubi refertur, Lexoviensem Episcopum conquestum fuisse coram Innocentio III. eo quod à se excommunicatos Archiepiscopus Rhotomagensis, & alii comprovinciales absolvebant: & decrevit Innocentius, ne deinceps à Lexoviensi Episcopo excommunicatos ceteri Episcopi recipiant ad communionem; Archiepiscopus verò excommunicatos coram se conquestos de iniustitia excommunicationis absolvat, vel absolvendos remittat ipsi Episcopo; qui si eos ad communionem recipere renuat, simili pœna afficiatur. Ex quo textu apparet, Archiepiscopum nullâ præmissâ appellatione posse absolvere excommunicatos à suffraganeo. Pro cuius difficultatis solutione Glossa, & antiquiores repetentes in cap. pastoralis, de offic. ordin. asserunt Archiepiscopum posse supplere negligentiam suffraganei in absolutione impertienda excommunicato, & ita procedere textum in dist. cap. 8. Sed licet hæc sententia vera sit, quam latè probat Barbosa alleg. 126. per tot. tamen non adaptatur decisioni textus in d. cap. ad reprimendam. Quare eâ omisâ, pro vera expositione ipsius textus ditcrimen constituendum est inter eum casum, in quo de iniustitia excommunicationis agitur inter subditum suffraganei, & ipsum suffraganeum Episcopum, qui ex officio, & non ad partis petitionem ipsum excommunicavit; & inter eum casum, in quo causâ iniustitiæ excommunicationis vertitur inter subditos suffraganei, inter quos his agitur, cuius causâ excommunicatio prolata est. Primo casu Archiepiscopus cognoscere potest, etiam per modum querelæ de iustitia excommunicationis, sive per simplicem querelam, sive per appellationem, c. per singulas 9. q. 3. c. sacro, hoc tit. quo casu procedit textus in d. c. ad reprimendam. Secundo verò casu ullo modo Metropolitanus, nisi mediante appellatione, excommunicatum à suffraganeo

Ecc 2 absolvere

absolvere nequit, quia inter subditos suffraganeorum, nisi per viam appellationis Archiepiscopus cognoscere nequit, *dist. cap. duo simul, cap. pastoralis, de offic. ordin.* Docent Cæsar de *eccles. hierarch. disput. 5. §. 2.* Barbosa *dist. alleg. 126. num. 22.* Sed adhuc manet non levis difficultas in eo, quod docetur in eodem textu, Archiepiscopum debere ipsum excommunicatum remittere Episcopo, ut ab eo absolvatur, præcipue cum eo casu excommunicatum absolvendum esse ab ipso Archiepiscopo expressè doceatur in *cap. venerabilibus, §. sanè, de offic. ordin. lib. 6.* Sed ut hunc etiam scrupulum amoveamus, tres casus distinguendi sunt. Primus est, cum excommunicatio ipsa ex tenore processus iusta apparet; tunc enim Archiepiscopus tenetur ipsum excommunicatum remittere Episcopo excommunicanti, ut ab eo absolvatur, nec ipsum absolvere valet, cum injuria fieret excommunicatori, si iustè ab eo excommunicatus per alium absolveretur, contra textum in *cap. servetur 11. quæst. 3. cap. cum contingat, de offic. deleg.* Secundus casus est, cum excommunicatio iniusta apparet, quo casu Archiepiscopus excommunicatum absolvere valet, quia nulla fit injuria excommunicatori, cum ipsa excommunicatio manifestam contineat iniustitiam. Tertius casus contin-

git, cum adhuc dubitatur, nec apparet, iusta, an iniusta sit excommunicatio: quo casu potest Archiepiscopus eum absolvere, sed ex honestate debet eum remittere proprio Episcopo, ut ab eo absolvatur, *dist. §. sanè*; quo casu procedit textus in *dist. cap. ad reprimendam*; ubi quia non constabat adhuc de iniustitia excommunicationis, ideo docetur Archiepiscopum Rhotomagensem posse absolvere excommunicatos à Lexoviensi Episcopo, aut eos illi remittere absolvendos. Etiam juxta prædictum casum, in quo subditus suffraganei conqueritur de iniustitia excommunicationis prolata ab Episcopo ex officio, accipiendus est textus in *can. 9. Concil. Vernensis*, ibi: *Si quis ab Episcopo suo degradatus fuerit, & ipse per contemptum postea aliquid de suo officio sine commatu facere presumpserit, & postea ab Episcopo suo corruptus & excommunicatus fuerit, quicumque cum ipso communicaverit scienter, sciat se esse excommunicatum. Quod si aliquis reclamaverit, quod iniustè sit excommunicatus, licentiam habet ad Metropolitanum Episcopum venire, & ab eodem secundum canonicam institutionem dijudicetur: interim suam excommunicationem custodiat. Quem canonem exponit Filescus in *dist. cap. 8. de offic. ordin.**

CAPUT XLI.

Idem ^a *Universis Christi fidelibus per Lombardiam constitutis.*

SI aliquando fortè contingat, quod ab eis, qui auctoritate Apostolica sunt excommunicationi subjecti, nostræ literæ cum salutationis alloquio obtineantur, non propter hoc excommunicationis credatur sententia relaxata, cum per ignorantiam, vel negligentiam, aut occupationem nimiam, vel etiam per subreptionem contingat hujusmodi literas impetrari; sicut in ^b Placentinis nuper dicitur contigisse, qui cum sint propter iniquitatem, quam in Deum, & ejus Ecclesiam commiserunt, excommunicationis vinculo innodati, se quasi absolutos per hujusmodi literas, quas eis pro Templariis misisse dicimur, gloriantur: quamvis non simus memores talium literarum, cum etsi eis jam excommunicatis exhibitæ fuerint, forsan tamen prius fuerant impetratæ. Quocirca universitati vestræ per A. f. m. quat. eos sicut excommunicatos arctius evitetis, donec à suo respiciant errore. In similibus, si quando fortè contigerit, simile iudicium observare.

NOTÆ.

I. ^a *Universis.*] Ita etiam legitur in tertia collectione, *sub tit. de rescript. cap. 2.* ex qua literam hujus textus restituo.

^b *Placentin.*] Jam enim per annos 1199. temporibus Innocentii III. Grumerus Episcopus Placentinus factiosos hæreticos Placentinos excommunicaverat: & cum adversus eorum impietatem decertans non potuisset eos ad viam veritatis reducere, cum Clero Placentiâ excessit, Cremonamque profectus est, posteaque Innocentius III. Placentinos sæpe sæpius monitos diris censuris involvit, atque Episcopali Cathedrâ privavit die 9. Octobris, anno 1206. ut refert Vghel. *tom. 2. Ital. sacra, fol. 277.* Unde de his literis monitoriis ad Placentinos scriptis agit Innocent. *in præsentis.*

COMMENTARIUM.

EXcommunicatus non solum verbis potest absolvi solennibus, verum & factis, quibus gratiam, & indulgentiam illi facere Prælatum, qui eum absolvere valet, cognoscatur; veluti si Episcopus ab eo excommunicatum postea ad divina officia admitrat, ut Innocentius III. relucit *lib. 2. registr. ibi: Ceterum interrogatus in iudicio coram nobis procurator Gurcen. Episcopi, virum pro excommunicato idem Episcopus se haberet, respondit, quod reverà Salzeburgen. Archiepiscopus excommunicavit Episcopum, & Capitulum 4. feria, & post tertiam, vel quartam diem dedit ipsi licentiam audiendi divina, & ut divinis officiis interesset; quia ipse propter debilitatem manus celebrare non potest, & ex tunc diring libi fecit officia celebrari, & exercuit ea, qua consueverat exercere. Nos autem interloquendo respondimus, quod si res taliter se haberet. Episcopus idem pro absoluto esset habendus. Tria autem potissima signa sunt indulgentiæ, & reconciliationis erga*